

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Шеляженка Юрія Вадимовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 10 частини першої статті 309, пункту 2 частини другої статті 428 Кримінального процесуального кодексу України

Київ
1 травня 2024 року
№ 80-3(I)/2024

Справа № 3-57/2024(124/24)

Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Кривенка Віктора Васильовича – головуючого, доповідача,
Петришина Олександра Віталійовича,
Філюка Петра Тодосьовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Шеляженка Юрія Вадимовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 10 частини першої статті 309, пункту 2 частини другої статті 428 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Кривенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Шеляженко Ю.В. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статтям 8, 9, частинам першій, другій статті 24, статтям 31, 32, 34, 36, 40, частині першій статті 42, статтям 55, 57,

58, 64, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України (конституційність) пункт 10 частини першої статті 309, пункт 2 частини другої статті 428 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Згідно з пунктом 10 частини першої статті 309 Кодексу під час досудового розслідування можуть бути оскаржені в апеляційному порядку ухвали слідчого судді про „тимчасовий доступ до речей і документів, яким дозволено вилучення речей і документів, які посвідчують користування правом на здійснення підприємницької діяльності, або інших, за відсутності яких фізична особа – підприємець чи юридична особа позбавляються можливості здійснювати свою діяльність“.

Відповідно до пункту 2 частини другої статті 428 Кодексу суд касаційної інстанції постановляє ухвалу про відмову у відкритті касаційного провадження, якщо „з касаційної скарги, наданих до неї судових рішень та інших документів вбачається, що підстав для задоволення скарги немає“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Слідчий суддя Солом'янського районного суду міста Києва ухвалою від 25 жовтня 2023 року задовольнив клопотання старшого слідчого управління Головного управління Служби безпеки України у місті Києві та Київській області та надав дозвіл на тимчасовий доступ до інформації, яка є в оператора мобільного зв'язку ПрАТ „Київстар“, із можливістю її вилучення в електронному вигляді, в межах кримінального провадження за підозрою Шеляженка Ю.В. у вчиненні кримінального правопорушення, встановленого частиною другою статті 436² Кримінального кодексу України.

Не погоджуючись із зазначеним судовим рішенням суду першої інстанції, Шеляженко Ю.В. подав апеляційну скаргу у Київський апеляційний суд, який ухвалою від 22 січня 2024 року відмовив у відкритті апеляційного провадження.

Верховний Суд у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного кримінального суду ухвалою від 15 лютого 2024 року відмовив Шеляженку Ю.В.

у відкритті касаційного провадження за його касаційною скаргою. Верховний Суд, дослідивши зміст ухвали Київського апеляційного суду від 22 січня 2024 року, погодився з висновком, зокрема, що апеляційне оскарження ухвали слідчого судді Солом'янського районного суду міста Києва від 25 жовтня 2023 року можливе за наявності умов, визначених пунктом 10 частини першої статті 309 Кодексу, однак у цьому кримінальному провадженні таких підстав суд не встановив. Отже, ухвала слідчого судді Солом'янського районного суду міста Києва від 25 жовтня 2023 року не може бути предметом апеляційного перегляду.

Автор клопотання вичерпав усі національні засоби юридичного захисту. Ухвала Верховного Суду у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного кримінального суду від 15 лютого 2024 року є остаточним судовим рішенням у його справі.

2.1. Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що застосування пункту 10 частини першої статті 309, пункту 2 частини другої статті 428 Кодексу в остаточному судовому рішенні у його справі призвело до порушення його конституційних прав: „за ч. 1 ст. 55 Конституції України на судовий захист прав і свобод людини і громадянина, право на оскарження в суді рішень слідчого судді за ч. 2 ст. 55, п. 8 ч. 2 ст. 129 Конституції України і право на звернення до суду безпосередньо на підставі Конституції України за ст. ст. 40 та 8 Конституції України для захисту конституційних прав і свобод людини і громадянина, зокрема, права на таємницю телефонних розмов та кореспонденції засобами SMS-повідомлень за ст. 31 Конституції України, права на невтручання у особисте життя, в тому числі на недопуск збирання без моєї згоди геолокаційних даних оператора мобільного зв'язку про моє місцезнаходження, за ст. 32 Конституції України, права на незастосування до мене ретроактивно закону про кримінальну відповідальність за ст. 58 Конституції України розслідуванням моїх телефонних розмов та приватного життя поза межами дії у часі інкримінованих положень закону про кримінальну відповідальність“.

3. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу непринятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими (частина четверта статті 77).

Аналіз конституційної скарги дає підстави для висновку, що Шеляженко Ю.В. не обґрунтував тверджень щодо невідповідності пункту 10 частини першої статті 309, пункту 2 частини другої статті 428 Кодексу приписам Конституції України, а обмежився лише висловленням незгоди із судовими рішеннями, ухваленими у його справі. Наведена аргументація стосується не неконституційності зазначених приписів Кодексу, а зауважень щодо їх застосування судами.

Однак нерозуміння автором клопотання оспорюваних приписів Кодексу, а також висловлення припущень щодо їх застосування, не є підставою для перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих приписів).

Отже, Шеляженко Ю.В. не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Шеляженка Юрія Вадимовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 10 частини першої статті 309, пункту 2 частини другої статті 428 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**